

Mødet den 14. Decbr. 1911

Fraværende: N. Joh. Laursen.

1. (J. Nr. 22—1911). Indenrigsministeriets Approbation paa **Købekontrakter** med Landbrugskandidat Jespersen og Murermester C. J. Rasmussen angaaende Marselisborggrunde.

Til Efterretning.

2. (J. Nr. 25⁵—1911). Skrivelse fra Indenrigsministeriet om **Dispensation fra Lov Nr. 121 af 20. April 1906** for »Herberget for Hjemløse«.

Til Efterretning.

3. (J. Nr. 450—1911) Opgørelse over **Indbyggerantallet i Aarhus** medio Oktober 1911:

Sogneinddeling	Antal Mænd	Antal Kvinder	I a l t
Dom Sogn	8204	9756	17960
Frue Sogn	7146	8007	15153
Sct. Pauls Sogn	9795	11219	21014
Sct. Johannes Sogn	2976	3421	6397
	28121	32403	60524

1. Der er 3946 beboede Huse.
2. Der er 4282 flere Kvinder end Mænd.
3. I Optællingen er ikke medtaget de i Garnisonen for Tiden værende værnepligtige og ej heller de tilrejsende paa Hotellerne. — Op-

tællingen omfatter altsaa kun de Personer, der har fast Ophold i Byen.

Til Efterretning:

4. (J. Nr. 385—1911). Fra det nedsatte Udvalg til **Undersøgelse af Brandvæsenets Administration** forelaa følgende Indstilling:

»I Byraadets Møde den 22. December 1910 forelaa Indstilling fra Budgetudvalget i Sagen »Bøstrups Møbler«. Mindretallet (Borgmesteren og Rahr) foreslog, at Sagen sluttedes med en Irettesættelse til de to Funktionærer (Springborg og Bøstrup), samt at Bøstrup skulde tilbagebetale til Kæmnerkassen det Beløb, han havde hævet for Møblerne. Budgetudvalgets Flertal foreslog at nedsætte et Udvalg til at undersøge Brandvæsenets Administration, forinden Sagen endelig sluttedes. Flertallet motiverede dets Stilling med, at der for en Brand paa Skovvejen 129 den 1. Maj 1910 var indgivet og af Kæmnerkassen betalt en Regning paa 35 Kr. 65 Øre, hvilken Regning formentlig var urigtig. Byraadet vedtog Flertallets Indstilling. Udvalget kom til at bestaa af Mikael Johansen, Marinus Petersen og Simonsen.

Det er ved Undersøgelsen konstateret, at den nævnte Regning er urigtig. Regningen lyder saaledes (Bilag 5):

»For Møder til Ildebrand er der udbetalt til Mandskabet i Reserven: Maj den 1., Skovvejen Nr. 129, Kr. 35,65«.

Baade Springborg og Bøstrup har maattet erkende, at Regningen er urigtig. Der er højst udbetalt 11 Kr. 50 Øre til de Brandmænd, der var allarmede ved den nævnte Lejlighed. Der er altsaa hævet 24 Kr. 15 Øre for meget. Springborg forklarer, at disse Penge er medgaaet til en

Ildebrand paa Marselisborg den 24. Januar 1910, altsaa i det forrige Regnskabsaar. De nævnte 24 Kr. 15 Øre har Springborg forsøgt at borteskamotere paa en mærkelig Maade. Der foreligger ingen Kvittering fra Mandskabet for de 35 Kr. 65 Øre. Men saa lader han Mandskabet skrive deres Navne paa en »Kvittering for modtagne Ildebrandspenge i første Halvaar 1910—11«. I Maanederne fra Maj til 1. Oktober 1910 fraviger han den sædvanlige Praksis, at indsende Regning til Kæmnerkontoret for hver enkelt Ildebrand, saaledes som det hidtil altid er sket og bør ske, hvis der overhovedet skal kunne føres nogen som helst Kontrol. Paa denne Halvaarskvittering, der medfølger (Bilag 1) og lyder paa 105 Kr. 25 Øre, er de 35 Kr. 65 Øre trukne fra som Forskud. De paa Regningen for Branden paa Skovvejen for meget opførte 24 Kr. 15 Øre, der af Springborg foregives at være anvendt til Efterbetaling for Marselisborgbranden i det foregaaende Regnskabsaar 1909—10, bliver nu pludselig til Forskudsbetaling for Brande i Regnskabsaaret 1910—11. Saa snart de kedelige 24 Kr. 15 Øre paa den nævnte Maade er borteskamoteret, fortsætter Springborg atter med at indgive Regning til Kæmnerkonteret for hver enkelt Brand, som det vil fremgaa af medfølgende Bilag 3, 4, 6. For første Halvdel af Regnskabsaaret 1910—11 foreligger der altsaa kun en samlet Kvittering for Ildebrande uden nærmere Oplysning om, hvor Ildebrandene har været, medens der for sidste Halvdel af samme Regnskabsaar vil komme til at foreligge Regning for hver enkelt Brand. Det forekommer os at være mildest talt dristigt af en Brandinspektør at byde en Brandkommission sligt. Den nævnte Fælleskvit-

tering for 1. Halvaar 1910—11 er kun underskrevet og anvist til Udbetaling af d'Hrr. Goll og Mikael Johansen, og det kan tilføjes, at den ikke er forevist medunderskrevne Brandkommissionsmedlem Simonsen til Underskrift.

Naar der er Tale om Udvalg som Kasse- og Regnskabsudvalget, Brandkommissionen med flere, hvor det af Borgerne valgte socialdemokratiske Flertal ikke kan faa den Indflydelse, der tilkommer det, paa Grund af disse Udvalgs og Kommissioners privilegerede Sammensætning med »fødte« Medlemmer, burde der ikke kunne udbetales Penge af Kommunekassen efter 2 Medlemmers Anvisning, da det derved, som man ser, bliver muligt at unddrage de socialdemokratiske Medlemmer, der udgør Byraadets Flertal, al Indflydelse og Kontrol.

Hvis Springborgs Foregivende er rigtigt, at de omskrevne 24 Kr. 15 Øre er Efterbetaling i Anledning af den 3—4 Maaneder tidligere indtrufne Marselisborgbrand, saa havde det været naturligt at fremskaffe Kvittering for Pengene fra de Brandmænd, der havde faaet Pengene, og ikke yderligere lade hengaa et halvt Aars Tid og medtage en Del andre Ildebrande, der vanskeliggjorde de paagældende at huske, hvilke Beløb de havde faaet udbetalt, og for hvilke Brande Beløbene var betalt. Der kan være Tvivl om, hvorvidt de Beløb, der er opført paa Fælleskvitteringen, er rigtige. De paagældende fik Kvitteringen forelagt til Underskrift uden samtidig at faa Pengene udbetalt.

Medunderskrevne Simonsen, der har været Udvalgets Formand, har henvendt sig til enkelte af Underskriverne for at faa konstateret, om de Beløb, de havde kvitteret for, stemmede med

de Beløb, de havde faaet udbetalt. De mente at have faaet udbetalt mindre, end de havde kvitteret for, men turde ikke afgive bestemt Erklæring derom, da deres Underskrift paa Kvitteringen var forlangt saa lang Tid efter, at de havde faaet Pengene, saa det maa anses for overflødigt og unyttigt at forhøre dem, med mindre det skete for Retten.

I det hele taget er Brandvæsenets Regnskabsvæsen i en saa komplet Uorden, at det overhovedet ikke kan revideres. Der hersker et Sløseri, som man skulde tro umuligt i en offentlig Institution, hvilket man vil kunne overbevise sig om ved blot at kaste et Blik paa den som Bilag vedlagte saakaldte »Regnskabsprotokol« (Bilag 36).

De for de enkelte Brande i Bogen indførte Beløb stemmer meget ofte ikke med de Summer, der i Følge Regning er hævede af Kommunekassen. Hvis man regner med de Tal, der i Bogen er indført med Blæk, er der ofte et større Misforhold. En Del Tal er imidlertid indført med Blyant, uden at det kan konstateres, paa hvilket Tidspunkt det er sket. Meget ofte er Timetallet slet ikke anført. Kuponer eller andre Bevisligheder har ikke kunnet fremlægges. Navne er ikke anført, højst kun Nummer, men i mangfoldige Tilfælde er der blot sat et Kryds med Blyant ved det Beløb, der foregives at være udbetalt. Dette er, som man vil kunne se i Bogen, i stor Udstrækning Tilfældet med Hensyn til de Beløb, der foregives at være udbetalte i Anledning af Brandene Skovvejen 129 1. Maj 1910, Marselisborg 24. Januar 1910, Nygade 15. Oktober 1910, Ferniskogeriet 6. August 1909, Badstuegade 4. Juni 1909 o. fl. Steder. Naar der saaledes af Kommunekassen kan faas udbetalt Penge, blot

en underordnet Funktionær i en Bog med Blyant sætter et Kryds og skriver et Beløb ved Siden af, saa hører al Ting op! Og dette er regnskabsmæssigt set, hvad der er sket.

En Brand i Havnens Blikpakhuis 14. Januar 1907 er betalt med 23 Kr., men i Bogen er kun opført 19 Kr. Springborg siger, at han har betalt de 4 Kr. til 2 Arbejdsmænd.

Regningen paa Ekstravagt 31. December 1906 findes der intet Bilag til.

I 1906—07 er der til Mandskabet udbetalt 825 Kr. for Ekstravagter. Paa Bilaget findes kun Kvittering for 815 Kr. Springborg siger, at den ene Mand har faaet en Mulkt paa 10 Kr., og derfor har han kun kvitteret for 65 Kr., hvilket er en Fejl. Beløbet burde være ens baade paa Regning og Kvittering.

Hvad den tidligere omtalte Fælleskvittering for Brande i 1. Halvaar 1910—11 angaar, er den heller ikke i Overensstemmelse med de Beløb, der efter Bogen er udbetalt for Brande i det nævnte Halvaar, selv om det for Branden paa Skovvejen for meget betalte Beløb 24 Kr. 15 Øre medregnes. Kvitteringen lyder paa 105 Kr. 25 Øre, men efter Bogens Sammentælling bliver Beløbet kun 98 Kr.

Regnskaberne fra 1904 05 til 1909—10 udviser, at hele det til Lønning af Reserven budgettede Beløb hvert Aar er hævet og udbetalt af Kæmnerkassen. Ved et Møde paa Brandstationen erklærede Springborg paa Forespørgsel overfor Udvalget, at der aldrig havde været »Huller« i Reserven, det vil sige, at der aldrig havde været ubesatte Numre. Saasart en Reservemand gik af, traadte straks en ny ind i Korpset. Da dette ikke stemmede med Oplys-

ninger, der var fremkommen fra flere Sider, undersøgte Sagen nøjere. Vagtbogen for Reservemandskabet (Bilag 35) udviser, at enkelte Numre har været ubesatte i indtil 5 Maaneder.

I 1905 har Nr. 23 været ledigt i April og Maj Maaneder og Nr. 28 i Maj Maaned.

I 1906 har Nr. 18 været ledigt i Oktober—November—December.

I 1907 har Nr. 13 været ledigt i August—September og Nr. 19 i August—September—Oktober—November—December.

I 1908 har Nr. 36 været ledigt i August.

I 1909 har Nr. 40 været ledigt i Januar—Februar—Marts—April.

I 1907 har der f. Eks. altsaa manglet en Mand i 7 Maaneder, og der burde have været en tilsvarende Besparelse i det til Reserven bevilgede Lønningsbeløb, hvad ikke er Tilfældet, og ligeledes burde der have været Besparelser for de øvrige nævnte Aar. Der findes ingen Kvitteringer fra Reservemandskabet og ejheller Bilag, der giver nogen Oplysning om Pengenes Anvendelse.

Ogsaa i andre Henseender maa Springborgs Administration anses for meget uheldig. Det er saaledes oplyst, at Springborg i 1902 har ladet en af de faste Brandsvende udføre Malerarbejde for sig i sin private Ejendom og staaet i Gæld til Malersvenden derfor indtil 1911. Den paagældende Malersvend lod Springborg i Oktober 1905 afskedige af Brandvæsenets Tjeneste uden at betale ham de Penge, han skyldte ham. Den paagældende Brandsvend er Maler A. R. Andersen, nu boende i Taarupkær pr. Randers. Det Arbejde, han i 1902 udførte for Springborg, androg et Beløb af 88 Kr. iberegnet Tillæg af Malervarer 22 Kr.. Da Arbejdet var udført, og han mødte

med sin Regning, betalte Springborg ham kun 10 Kr. samt Materialierne 22 Kr., ialt 32 Kr. Det er en Selvfølge, at Brandsvend Andersen som Springborgs undergivne ikke har trængt meget stærkt ind paa denne for at faa Restbeløbet, men Andersen har dog krævet ham, ogsaa medens han var i Brandkorpsets faste Tjeneste. I 1905 blev Andersen imidlertid afskediget paa en ret opsigtsvækkende Maade. I Brandkommissionens Forhandlingsprotokol for Mødet den 26. August 1905 staar herom:

»2) Fremlagdes en Rapport fra Brandinspektøren om nogle Forhør han havde holdt over Brandsvend Nr. 7 Andersen, der var anklaget for Insubordination af Sprøjtefører Petersen, som Bilag fulgte Petersens Klage og Sprøjteførerne Larsens og Mikkelsens Erklæring, der var afæsket dem af Brandinspektøren.

Det vedtoges, da man fik det Indtryk, at Andersen var et uroligt Medlem, at opsigte ham til 1. Oktober.«

Dette er i Protokollen kun underskrevet af Politimester Jespersen, medens alle tilstedeværende Medlemmer ellers underskriver Protokollen, det ses ikke af Protokollen, om der har været flere Medlemmer af Kommissionen til Stede i Mødet, eller om de øvrige Medlemmer ikke har villet gaa med til Afskedigelsen. Men i alle Tilfælde maa en Afskedigelse besluttet af kun 1 af Brandkommissionens Medlemmer — Springborg burde som Part være udelukket fra at afgive Stemme — anses for ulovlig. Bemærkningen om, at Andersen var et uroligt Medlem, der burde afskediges, lyder ogsaa mærkelig. Da Andersen blev afskediget, havde han været fast Brandsvend i $3\frac{3}{4}$ Aar. Før han efter

Springborgs egen Indstilling blev fast ansat, havde han været Reservebrandsvend i 2 à 3 Aar. Han har altsaa tjent i Korpset ca. 6 Aar, før Springborg opdagede Uroen! Det ligger nær at antage, at Springborg ikke har haft noget imod ved en Afskedigelse at blive fri for en undergiven, han stod i Gæld til, paa en nem Maade.

Først i 1911, altsaa omtrent 9 Aar efter Arbejdets Udførelse, fik Andersen sit Tilgodehavende udbetalt, efter at han atter personlig havde krævet Springborg, med 50 Kr. — han indgik paa at kvitte 6 Kr. naar han fik Resten betalt. At Springborg lader en undergiven afskedige paa et løst Grundlag, blot med den Motivering, at han har faaet det Indtryk, at vedkommende er et uroligt Medlem, uden at betale, hvad han skylder ham, maa anses for en ganske usømmelig Adfærd. Ved senere, i Begyndelsen af Aaret 1911, at betale Andersen Gælden har Springborg erkendt, at han skyldte Andersen det nævnte Beløb i Arbejdsløn.

Da der fra forskellig Side har været udtalt Misfornøjelse med Fordelingen af de ofte betydelige Gratialer, der navnlig ved større Ildebrande af Assuranceselskaberne tilstilles Brandkorpset, har Udvalget ogsaa beskæftiget sig med denne Sag. Springborg udtalte paa Forespørgsel, at der efter Branden i Silkeborg ydedes 300 Kr. i Gratiale, hvoraf der uddeltes til Mandskabet 150 Kr., og efter Branden i Mundelstrup ydedes et Gratiale paa 500 Kr., hvoraf 265 Kr. gik i Brandkorpsforeningens Kasse.

Til medundertegnede Simonsen, der har fungeret som Udvalgets Formand, er der imidlertid indløbet en Meddelelse, der gaar ud paa, at der af de 500 Kr. fra Mundelstrupbranden kun

uddeltes i Gratialer i alt 35 Kr. (7 Mand fik 5 Kr. hver). Hvis Restbeløbet var gaaet i Brandkorpsforeningens Kasse, skulde denne alt-saa have modtaget 465 Kr. og ikke 265 Kr. Endvidere udtaltes i samme Meddelelse Formodning om, at der af de 500 Kr. var brugt 200 Kr. til et Skab paa Brandstationen. For at faa Rede paa, hvorledes Beløbene var anvendt, anmodede Udvalget om Adgang til Brandkorpsforeningens Forhandlingsprotokol fra 1907, der beroede hos Bøstrup, og Regnskabsprotokollen, som Springborg paa dette Tidspunkt laa inde med, skønt Foreningen forlængst havde valgt en anden Kasserer. Men Springborg nægtede at fremlægge disse Protokoller under Henvisning til, at det var en privat Forening. Udvalget var saaledes afskaaret fra at faa Oplysning om Pengenes virkelige Anvendelse. Hvis Brandkorpsforeningen maa opfattes som en privat Forening, saa forekommer det os urigtigt, at det store Beløb, der af Assurance-selskaberne er skænkede til hele Korpset, gaar i denne Forenings Kasse, da Brandsvendene derved tvinges til at gaa ind i denne Forening, hvis de vil have Andel i de Penge, de efter Forudsætningerne for Gaverne har Ret til at faa Andel i. Det maa misbilliges, at Penge, som Brandkorpssets Medlemmer har moralsk Ret til at faa Andel i, anvendes som Tvangsmiddel til at faa kommunale Bestillingsmænd til at indmelde sig i en privat Forening, som de ingen Pligt har til at være Medlemmer af, og som de maaske ikke ønsker at tilhøre.

Den 8. August 1910 har Bøstrup overladt en Brandsvend en af Brandvæsenets Cykler for 25 Kr. Den vilde formentlig have kunnet udbringes til mere, hvis den var givet en Cyklehandler i Bytte med en ny. Men i hvert Fald bør en saa-

dan Underhaandsoverdragelse af Cykler til enkelte Brandsvende ikke finde Sted, uden at der gives alle Brandsvende lige Adgang til at erhverve dem.

I Bøstrups Regnskabsbog, der medfølger som Bilag, fandtes, efter at Udvalget havde modtaget den, de medfølgende Bilag med Nr. fra 37 til 47. Som man vil se, røber disse Bilag en Forretningsgang, der er meget mærkelig og ikke uden Interesse, naar man sammenholder Bilagenes forskellige Datoer. Bilagene Nr. 45, 46 og 47 afkræfter det Anbringende, der er fremført af Bøstrup og Springborg, og som gaar ud paa, at naar Regningerne til Kæmnerkassen over Brande ikke har været fuldstændige, saa skyldes det, at Brandsvendene har smølet med at hæve deres Gratiale.

Regninger paa Brandudgifter bør kun skrives og indsendes paa Grundlag af disse Rapporter, der udfærdiges af den ledende Befalingsmand paa Brandstedet paa trykte Skemaer, og Regningen kan overhovedet ikke skrives uden efter denne Rapport. Men saa bliver der intet at efterbetale, intet at vente med til næste Brand, intet at lægge til eller trække fra. Al Tale om at have faaet »for lidt skrevet paa Regningen« er Nonsens og kan kun med Grund vække Mistænksomhed, ligesom det vidner om en uduelig Ledelse.

I tidligere Tid er der af Kæmnerkassen udbetalt store Summer efter Regninger, der kun lød paa »Udlæg« eller »Varer«, uden mindste Angivelse af, hvilke Varer, det drejede sig om, hvem der havde leveret Varerne, faaet Pengene, eller hvortil Udlægene var sket. Efter Forlangende af Brandkommissionens Mindretal (Samuelson og Simonsen) er dette dog nu forandret, idet Mindretallet har krævet, at Regninger, Kvitteringer og

øvrige Bilag al Tid skal medfølge, saa det kan ses, hvad der er leveret, og hvem der har faaet Pengene.

Det forekommer os, at der er god Grund til at paatale den Ligegyldighed og Uorden, der er paavist i foranstaaende, og da Ansaret hviler paa Brandinspektøren, indstiller vi til Byraadet at udtale en skarp Misbilligelse af den Maade, hvorpaa han har administreret Brandvæsenet, og fordre, at Administrationen fremtidig foregaar saaledes, at Regnskabsvæsenet kan revideres og til enhver Tid kontrolleres, medens man for Bøstrups Vedkommende med Hensyn til Møbelaffæren indstiller, at Byraadet tiltræder det af Budgetudvalgets Mindretal stillede Forslag, saaledes at de Herrer Springborg og Bøstrup tildeles en Irettesættelse, at Bøstrup til Kæmnerkassen tilbagebetaler det for de gamle Møbler hævdede Beløb, 458 Kr. 50 Øre (Bilag 34), og at han beordres til at fjerne Møblerne fra Brandstationen.

Aarhus, den 24. Oktbr. 1911.

M. Simonsen.

Marinus Petersen.

Herned 47 med rødt Kridt i Numerorden mærkede Bilag.

— — —
Udvalgets 3. Medlem, Hr. Mikael Johansen, har meddelt, at han vil forbeholde sig i Byraadet mundtlig at motivere sin Stilling.«

Fra Brandinspektøren forelaa følgende Skrivelse til Brandkommissionen:

»I Anledning af Hr. Simonsens Skrivelse til Aarhus Byraad om Forholdene i Brandvæsenet, skal jeg tjenstlig udtale:

At Regningen lydende paa Branden paa Skovvejen den 1. Maj 1910 er urigtig, idet der paa den er medtaget Betaling for Ildebrande fra det

foregaaende Regnskabsaar, som Mandskabet ikke havde faaet, fordi Rapporterne ikke vare indgaaet i rette Tid og Vedkommende ikke havde været tilstede paa de Maanedsmøder, hvor Vagtpengene bleve udbetalte. Det er selvfølgelig en Fejl at opføre disse Beløb som udbetalte i Anledning af Branden paa Skovvejen, men Pengene ere udbetalte til de respektive Folk, der ved de udleverede Kontrolmærker have godtgjort, at de havde Penge tilgode for Ildebrande. Hvor meget der er udbetalt for selve den paagældende Brand, ved jeg ikke, men den Paastand, at jeg søger at borteskamotere Kr. 25.15 afviser jeg som ubeføjet. For at bevise, at Mandskabet havde faaet, hvad de skulde have, og for at godtgøre hvormange Penge, der skulde bruges til Betaling af de 3 Ildebrande, 2 den 19. August og en den 26. Septbr., de næste Brande, der faldt efter Branden paa Skovvejen, lod jeg Mandskabet kvittere for de Penge, der var udbetalt dem for Ildebrande i første Halvaar, og derfra trak jeg saa det Beløb, der var hævet i Anledning af oftnævnte Brand paa Skovvejen. Jeg har saa at sige aldrig sendt Regning over hver enkelt Brand ind, men fremsendt Regning hver Maaned, naar der har været Brand og Folkene har haft Maanedsmøde, paa disse udbetales Pengene, og Beløbet for de 3 Brande blev udbetalt paa Maanedsmødet i Oktober, nogle af Mandskabet havde hentet deres Penge før.

At der efter den Tid er lagt mere Vægt paa rettidig Indsendelse af Ildebrandsrapporterne skal jeg nævne, og fremtidig opbevares disse som Bilag, og efter dem er siden da Regningen udskrevet hver Maaned, og Mandskabet har kvitteret paa selve Regningen.

Naar Hr. Simonsen ikke har kunnet faa de enkelte af Underskriverne til at erklære, at de ikke har faaet de Beløb, de har kvitteret for, burde han ikke omtale dette og derved insinuere, at der er begaaet Uregelmæssigheder, Sagen er den, at flere af Folkene havde hævet deres Ildebrandspenge kort efter de respektive Brande uden at have kvitteret paa nogen Liste, en Praksis, der aldrig før har fundet Sted. Med Hensyn til at Beløbene i Bogen og paa Regningerne ikke stemmer, er dette kun Tilfældet for Bilag 9, Branden paa Nygade, som var i 1909 og ikke i 1910 som anført af Hr. Simonsen. Bemærkninger til Bilag 19 er rigtig, jeg har betalt 2 Arbejdere, der assisterede Brandvæsenet under Slukningen, 2 Kr. hver. De 10 Kr., Bilag 20, var til Vagt ved Plakatsøjlerne. Bemærkningen ad Bilag 33 er rigtig. Bemærkningen ad Bilag 6 mener jeg at have besvaret foran.

Med Hensyn til de Huller, der skulde have været i Besætningen, skal jeg oplyse:

Ved Eftersyn af mine Bøger ser jeg, at der i 1905 har manglet 1 Mand i April Maaned. Nr. 23 Nielsen gik af den 31. Marts 1905, hans Eftermand, Schjødt, blev først ansat den 1. Maj men gjorde ikke Theatervagt den første Maaned, han skulde først deltage udenfor Nummer nogle Gange, før han gik ind som selvstændigt Nr., og dette har været almindeligt anvendt ogsaa senere.

Nr. 18 Andersen er først udgaaet $31/12$ 1906, af hvad Aarsag han ingen Vagter har gjort i de 3 Maaneder ved jeg ikke, han havde vistnok Permission.

Nr. 13 Poulsen er afgaaet den $31/8$ 1907 og Frandsen ansat i hans Sted den $1/9$ 1907.

Nr. 19 Christensen har tjent i Korpset til den $31/12$ 1907, da han blev afløst af Larsen.

Nr. 36 har været besat af Jørgensen fra 1. April 1907 til han slog sig ihjel den $20/7$ 1908, Pladsen blev besat med Geertsen den $1/8$ 1908.

Nr. 40 Frandsen faldt ned den $20/7$ sammen med Jørgensen, kom paa Sygehuset, blev udskrevet derfra og var hjemme. Den $30/4$ 1909, da han gik af som Invalid, blev i hans Sted den $1/5$ ansat Nr. 40 Nielsen.

Hr. Simonsens Omtale af Forholdet mellem Maler Andersen og mig skal jeg som Sagen uvedkommende lade ligge, dog skal jeg oplyse, at jeg, da Andersen grundet paa Insubordination blev afskediget af det faste Korps, straks ansatte ham i Reserven, saa nogen Forfølgelse fra min Side har der ikke været, hvorvidt jeg finder mig foranlediget til Sagsanlæg i Anledning af den sidst i Stykket fremsatte Insinuation, vil jeg ikke her udtale mig om.

De i Skrivelsen omtalte Gratialer ere afleverede til Foreningens daværende Formand, Underbrandinspektør Magnus Nielsen, hvorfor jeg ikke skal udtale mig herom.

Med Hensyn til Omtalen af Bilage 45, 46 og 47 bemærkes, at de ere fra 1910 efter den ominøse Brand paa Skovvejen, og skal jeg endnu en Gang udtale, at der for Fremtiden kun vil blive udfærdiget Regninger paa Grundlag af de indsendte Rapporter.«

Fra Brandkommissionen forelaa følgende Indstilling :

»I Anledning af hoslagte Brandkommissionen til Erklæring tilstillede Indberetning af 24. Oktober d. A. fra 2 af Medlemmerne i et til Undersøgelse af forskellige Forhold vedrørende

Brandvæsenets Administration den 22. December f. A. nedsatte Udvalg, har Kommissionen delt sig i 2 Mindretal. — Kaptajn Springborg har ikke voteret i Sagen, hvorimod der fra ham vedlægges en Udtalelse i Sagen.

Det ene Mindretal — Formanden og Mikael Johansen — skal udtale følgende:

Det forholder sig rigtigt, at den af Brandassistent Bøstrup førte Protokol over stedfundne Ildebrande og det ved disse mødende Mandskab, paa flere Punkter ikke er ført paa regnskabsmæssig korrekt Maade, idet der for de enkelte Brande — saaledes for den i Indberetningen meget omtalte Skovvejsbrands Vedkommende -- er opført Udbetalinger ikke alene til det for vedkommende Brand mødte Mandskab, men ogsaa til Mandskab, som har mødt ved tidligere Brande, og som følgelig burde have været opførte under den for vedkommende Brand førte Konto. Denne Unøjagtighed, der har sin Grund i, at det ikke strengt er bleven fastholdt, at hver mødende Mand skal opføres i vedkommende Befalingsmands Rapport og kun er berettiget til Betaling, naar han findes i denne, vil for Fremtiden blive undgaaet, idet Befalingsmændene vil faa Ordre til at føre Rapporterne nøjagtig umiddelbart efter hver Brand, og Mandskabet vil blive gjort bekendt med, at de ikke vil kunne faa udbetalt Brandpenge, med mindre de har foranlediget sig opført paa Befalingsmændenes Rapport, samt at senere fremsatte Paakrav ikke vil blive honorerede.

Det er endvidere rigtigt, at to af de til Kommunen indgivne Regninger ikke stemmer med den af Assistent Bøstrup førte Protokols

Udvisende, idet Nygadebranden i Protokollen findes opført med en Udgift af 11 Kr., paa Regningen med 16 Kr., medens Brandene i 1. Halvaar 1910—11 i Protokollen er opført med 98 Kr., paa Regningen med 105 Kr. 25 Øre. Disse Uoverensstemmelser har utvivlsomt deres Grund i det ovenanførte Forhold, at Brandsvendene har kunnet faa Brandpenge udbetalt endog længe efter, at den paagældende Brand har fundet Sted, uden Hensyn til om de fandtes paa vedkommende Befalingsmands Rapport.

Ved Bilag 1 er det desuden dokumenteret, at samtlige Brandvæsenet af Kommunen udbetalte Penge pr. 1. Halvaar 1910—11 er bleven udbetalt Mandskabet, og der er intet oplyst, som kan lede til at betvivle, at det samme ikke er Tilfældet for Nygadebrandens Vedkommende.

Med Hensyn til de af Underskriverne anførte Lønninger bemærkes, at Underskriverne her har overset, at den Omstændighed, at et Nummer ikke findes i Reservemandskabets Vagtbog, ikke beviser, at han ikke har faaet Lønning, idet det meget let kan hænde, at Mandskabet, som findes i Styrken og selvfølgelig ogsaa har faaet Lønning herfor, paa Grund af Sygdom, Fraværelse eller Nyansættelse ikke har været tildelt Vagter og følgelig ikke kan opføres i Vagtbogen. Ved en Revision har det vist sig, at kun een af de i Indberetningen opførte Numre rettelig burde findes der, idet Nr. 23 gik af den 31. Marts 1905, medens hans Eftermand først ansattes den 1. Maj s. A., og bliver her altsaa et ledigt Nummer i 1 Maaned, hvorfor Kommunen skal vederlægges af Brandinspektøren med $\frac{1}{12}$: 35 Kr. = 2 Kr. 92 Øre. Alle de andre Numre er efter det oplyste rigtig gagerede.

Der vil fremtidig blive sørget for, at Mandskabet personlig kvitterer for de dem udbetalte Beløb.

Med Hensyn til de fremsatte Udtalelser om Brandinspektørens Mellemværende med Brandsvend Andersen, finder vi, da de ikke paa noget Punkt ses at indeholde andet end løse og ubeviste Sigtelser mod Brandinspektøren og den tidligere Politimester og formentlig vil blive gjort til Genstand for civil Søgmaal af de angrebne Personer, ingen Anledning til at udtale sig.

Med Hensyn til Anvendelsen af Gratialer bemærkes, at det efter, hvad der er oplyst, er med Mandskabets Samtykke, at saadanne Beløb delvis er tilfaldet Brandkorpsforeningen.

Underskrivernes øvrige Bemærkninger giver, da de dels alt er besvarede i det foregaaende, dels kun drejer sig om rene Ubetydeligheder eller uvedkommende Ting, formentlig ikke Anledning til yderligere Udtalelser.

Kun skal vi for saa vidt Konklusionen angaa bemærke, at det forekommer os, naar en Mand er bleven sat offentlig i Gabestokken, saaledes som Brandinspektøren er blevet ved Byraadets Fremtvingelse af en særlig Kommission til Undersøgelse af hans Forhold og dets Forkastelse af det af Brandkommissionens Formand fremkomne Forslag om Sagens Henvi-
ning til Brandkommissionens Undersøgelse, og naar den endelige Undersøgelse efter 10—11 Maaneders Forløb kun bringer for Dagen nogle Smaafejl, der saafremt de var bragt til Brandkommissionens Kundskab af et af dens Medlemmer, selvfølgelig øjeblikkelig og uden stor Staahej vilde være blevne rettede, da er det en

urimelig Haardhed at tildele den Vedkommende en offentlig Irettesættelse saa meget mere, som det Referat, der i Indberetningen er givet af de nævnte Smaafejl, fremtræder paa en i offentlige Dokumenter vistnok hidtil uhørt Maade som en Række grove Insinuationer og ganske ubeviste Sigtelser mod Brandinspektøren.

Vi maa derfor for Brandinspektørens Vedkommende fraraade, at der tildeles ham den i Indberetningen omtalte Irettesættelse, hvorimod vi formene, at Sagen for hans Vedkommende bør henvises til Brandkommissionens videre Foranstaltning og Iagttagelse, medens vi for Assistent Bøstrups Vedkommende kan henholde os til vor tidligere om hans Forhold fremkomne Indstilling«.

Formanden bemærkede, at Sagen egentlig bestod af 2 Dele, nemlig Sagen om Bøstrups Overdragelse af Møbler til Brandvæsenet og Indstillingen fra det til Undersøgelse af Brandvæsenets Administration nedsatte Udvalg. Da den første Sag var blevet saa grundigt behandlet tidligere, at den maatte siges at være uddebatteret, kunde man antagelig holde sig til den anden.

Simonsen omtalte kort Sagen angaaende Bøstrups Møbler og bemærkede derunder, at han ikke forstod, at der ikke ved den skulde være begaaet noget kriminelt. Amtet havde imidlertid resolveret, at der ikke skulde rejses Tiltale. Hvad Byraadet vilde gøre for at hævde sin Ære og Værdighed var noget andet. Under Behandlingen i Fjor af denne Sag blev det oplyst, at der var blevet udbetalt 36 Kr. for en Brand paa Skovvejen. Da det kun var en meget lille Brand, var det selvfølgelig, at man ønskede at vide, hvad Pengene var brugt til, og om der var mere af

samme Slags, og da Budgetudvalgets Mindretal foreslog, at Sagen angaaende Bøstrups Møbler sluttedes med en Irettesættelse, foreslog dets Flertal at nedsætte et Udvalg til Undersøgelse af Brandvæsenets hele Administration. Det var Resultatet af denne Undersøgelse, der nu forelaa. Taleren henviste dernæst til Indstillingen og udtalte, at man af de foreliggende Resultater af Undersøgelsen fik fuldstændig Bekræftigelse paa det Billede, man fik af Springborg, da han blev dømt for Pligtforømmelse. Et mere utroligt Sløseri i en kommunal Administration, end der havde fundet Sted i Brandvæsenet, skulde man lede længe om. Alt det fremsatte i Indstillingen var bevist eller beviseligt, men desuden havde Udvalget beskæftiget sig med 5 andre Sager, for hvilke det dog ikke var lykkedes at skaffe fuldt Bevis. Fra Udvalget blev Indstillingen omved den 24. Oktober sendt til Byraadet, og dettes Formand havde uden først at forelægge Indstillingen for Raadet sendt den til Erklæring af Brandkommissionen. Det forekom Taleren, at det burde have været Byraadet, og ikke dets Formand, der skulde have sendt Indstillingen til Brandkommissionen. Dennes Formand havde ikke fundet Anledning til at sammenkalde Kommissionen angaaende denne Sag, men havde kun affattet en Erklæring, der var blevet sendt om til Cirkulation, og som var blevet tiltraadt af 2 af Kommissionens Medlemmer, nemlig de Herrer Goll og Mikael Johansen, hvorimod Hr. Samuelson og Taleren havde stemt imod. Brandinspektøren var af gode Grunde forhindret i at deltage i Afstemningen. Endvidere havde Hr. Goll ligeledes uden at sammenkalde Kommissionen forelagt Flertallets Indstilling for Hr. Springborg, fra hvem der forelaa en tjenstlig Indberetning, hvori han indrømmede, at Regnin-

gen fra Skovvejen var urigtig. Dermed indrømmede Hr. Springborg altsaa, at han havde forelagt Kommissionen en urigtig Regning attesteret med hans Navns Underskrift, ganske som han havde gjort med Hensyn til Regningen for Bøstrups Møbler. En saadan Fremgangsmaade fortjente den skarpeste Dadel, og Kommunen maatte bestemt forlangesaa megen Samvittighedsfuldhed af Embedsmændene, at de ikke letsindigt foretog den Slags. Desuden indrømmede Hr. Springborg, at han ikke vidste, hvor meget der var blevet udbetalt for denne Brand. Efter at Taleren nærmere havde omtalt de i Indstillingen fremdragne Tilfælde af Uregelmæssigheder og havde udtalt, at han ikke forstod, at nogen vilde forsvare en Mand, der administrerede en kommunal Institution saaledes, bemærkede han, at han ikke kunde være enig med Hr. Springborg i, at dennes Mellenværende med den fra Brandvæsenet i 1905 afskedigede Malersvend ikke vedrørte Sagen. Dels vilde det nemlig være simpel Sømmelighed, om Hr. Springborg havde betalt sin Gæld til vedkommende ved Afskedigelsen, og dels var det aldeles utilladeligt, at en overordnet stod i Gældsforhold til en underordnet. De Herrer Goll og Mikael Johansens Indstilling skulde Taleren ikke opholde sig længe ved. Det mest bemærkelsesværdige ved den var, at de to Herrer i den forlangte, at Springborg skulde refundere Kommunekassen 2 Kr. 92 Øre for den Mand, hvis Plads havde staaet aaben i en Maaned. De Herrer kraftige Opfordring til Springborg og den tidligere Politimester om at anlægge Sag mod Udvalgets Flertal tog Taleren med stor Sindsro. Der var intet at anlægge Sag for, da Indstillingen var saa mild, som den kunde være. Bemærkelsesværdigt var det dog ogsaa, at Hr.

Goll i Skrivelsen gik bort fra sin egen tidligere Indstilling om at give Springborg en Irettesættelse. Hr. Goll skulde ifølge sin Stilling være fintmærkende med Hensyn til Rystelser i Kommunens Organisme, skulde være Byens »moraliske Seismograf«, og det var derfor ret forunderligt, at Hr. Goll syntes at have mere Lyst til at spille Lynaffeder for Brandstationen. Udvalgets Flertal nærede intet personligt Had til Hr. Springborg, og Indstillingen gik da heller ikke ud paa at afskedige denne, men kun paa at udtale en Misbilligelse for Uorden, Sløseri og Pligtforsømmelse ved Brandvæsenets Administration, samt paa med Hensyn til Møbelaffæren, hvor Hr. Springborg sikkert var den egentlig skyldige, at tiltræde Budgetudvalgets Mindretalsforslag. Det var aldeles ikke Flertallet magtpaaliggende at faa de to Embedsmænd afskediget, skønt alle uhildede sikkert vilde indrømme, at Afskedigelse vilde være fuldt forsvarlig. Det Udvalgets Flertal tilsigtede, var at faa en forsvarlig Administration, og Hr. Springborg vilde sikkert indse, at det var klogest af ham selv at tage sin Afsked.

M i k a e l J o h a n s e n var forundret over, at der ikke var blevet ført nogen Protokol over det nedsatte Udvalgs Møder. I en saadan Sag var denne Undladelse en stor Fejl. Det sagdes, at der var blevet tilstillet Udvalget anonyme Breve; var dette Tilfælde, burde alle Udvalgsmedlemmerne været gjort bekendt dermed, Taleren havde imidlertid ingen set. Taleren henviste til Politimesterens og Talerens Skrivelse og fremhævede, at denne tilbageviste alle Beskyldningerne, derfra dog undtaget Fejlen vedrørende de 2 Kr. 92 Øre, Brandinspektøren skulde tilbagebetale. Det havde været Skik og Brug i mange Aar ved senere Brande at udbetale Beløb, enkelte af en eller anden

Grund ikke havde faaet udbetalt ved en tidligere Brand, og andet var der ikke sket ved Branden paa Skovvejen. Det var efter Mandskabets eget Forslag og Vedtagelse, at Gratialerne var blevet henlagt til Brandkorpsforeningen, og hvad den brugte sine Penge til, angik næppe Byraadet. Taleren oplæste en Udskrift af Brandkorpsforeningens Forhandlingsprotokol for Mødet den 29. Juni 1904, hvoraf det fremgik, at Hr. Springborg paa Mødet havde meddelt, at han havde modtaget et Beløb paa 200 Kr. som en Anerkendelse af Korpsets Arbejde ved Branden paa Mundelstrup Gødningfabrik, at Hr. Springborg ligeledes paa Mødet uddelte et Beløb af 5 Kr. til hver af de 7 Mand, der havde deltaget i Branden, og at Resten, 265 Kr., var gaaet i Foreningens Kasse. Forholdet mellem Hr. Springborg og Malersvenden var Byraadet ganske uvedkommende. Alle Klagerne var iøvrigt nøje undersøgt af Politimester Goll, og naar han var kommet til det Resultat, at der intet kriminelt forelaa, maatte man rette sig derefter. Med Hensyn til Udbetalingen af de saakaldte Ildebrandspenge kom der nu en anden Ordning, men den vilde ganske vist i nogen Grad gaa ud over Mandskabet. Hr. Simonsens Udtalelse om, at alt i Udvalgsflertallets Indstilling var enten bevist eller beviseligt, var ikke i Overensstemmelse med Virkeligheden, da Politimester Goll efter nøje Undersøgelse netop udtalte, at Sigtelserne ikke passede. Hr. Goll og Taleren kunde derfor heller ikke være med til at tildele Brandinspektøren nogen Tilrettevisning. Angaaende Møbelaffæren mente Taleren at erindre, at et Forslag om, at Beløbet for Møblerne skulde leveres tilbage, ved Sagens sidste Behandling blev forkastet. Hele Brandkorpset maaske med Undtagelse af en enkelt

Mand delte sikkert Talerens Mening om, at Kaptajn Springborg var en udmærket Leder af Brandvæsenet. Hvis der havde fundet Uregelmæssigheder Sted, maatte iøvrigt Socialdemokraterne ogsaa have noget Ansvar derfor, idet de i Aarene 1900--1906 havde været i Flertal i Brandkommissionen. Taleren troede ikke, det manglede paa Villien til at give Hr. Springborg Afsked, ihvert Fald kunde det ligge i Hr. Simonsens Opfordring til Hr. Springborg om at tage sin Afsked, at tog han den ikke, saa fik han den.

Marinus Petersen kunde fuldt ud slutte sig til Hr. Simonsens Udtalelser. Det kunde ikke nægtes, at der fandtes ikke ganske faa Uregelmæssigheder i Brandvæsenets Regnskaber. Den nu trufne Ordning for Udbetalingen af Ildebrandspengene lod sig meget let praktisere. Orden maatte der i hvert Fald være i Tingene, Kommunen kunde ikke være tjent med, at Regnskabet var i en saadan Forfatning som hidtil. Mellemværendet mellem Hr. Springborg og Malersvenden var ikke Byraadet uvedkommende, da det ikke var heldigt, at en Embedsmand stod i Gældsforhold til en af sine undergivne. Gratialet i Anledning af Mundelstrupbranden var sikkert givet til de Folk, der havde medvirket ved Branden.

Formanden var klar over, at Undersøgelsen havde godtgjort, at der var blevet begaaet visse Fejl. Disse syntes dog ikke saaledes, at de kunde give Anledning til den skarpe Misbilligelse, der blev foreslaaet af Udvalgets Flertal. Dels var Beløbene ikke ret store, og dels var de fleste af Punkterne omstridte, ja for det enes vedkommende forelaa der endog Bevis for, at der slet ingen Fejl var blevet begaaet. Naar der i Flertallets Indstilling vedrørende den afskedigede Brandsvend

udtaltes: »Det ligger nær at antage, at Springborg ikke har haft noget imod ved en Afskedigelse at blive fri for en undergiven, han stod i Gæld til, paa en nem Maade«, maatte Taleren paatale denne Sigtelse, som efter hans Mening gav hele Undersøgelsen en anden Karakter. Taleren havde i sin Tid været med til at indstille, at der tildeltes Springborg og Bøstrup en Irettesættelse, og dette Standpunkt vilde han fastholde, skønt det, der var foregaaet siden, og navnlig den Behandling, der var blevet Springborg til Del siden, var saaledes, at det maatte siges, at han havde faaet nok. Den 22. December 1910 fandt der ingen Afstemning Sted om, at Beløbet for Bøstrups Møbler ikke skulde betales tilbage.

Simonson mente, at naar Hr. Mikael Johansen nu ankede over, at der ingen Protokol var blevet ført over Udvalgets Møder, skulde Hr. Johansen, der selv var Medlem af Udvalget, have forlangt dette. Taleren havde ikke fundet Anledning til at føre nogen officiel Forhandlingsprotokol, men privat havde han ført en Protokol, det samme kunde Hr. Johansen have gjort. Der var ikke til Udvalget kommet anonyme Breve. Han erindrede om, at Udvalget havde anmodet Springborg om Adgang til Brandkorpsforeningens Forhandlingsprotokol for at faa konstateret, hvor Gratialerne var gaaet hen, og at Anmodningen var blevet afslaaet. Nu syntes det altsaa, som om Hr. Mikael Johansen havde faaet Adgang til denne Protokol. Af det oplæste fremgik det, at de 265 Kr. var gaaet i Foreningens Kasse, men hvor de resterende 200 Kr. var gaaet hen, læste Hr. Mikael Johansen ikke op, skønt det stod i samme Udskrift. Taleren oplæste dernæst Resten af Udskriften, hvoraf det fremgik, at Brandinspektøren i Foreningens

Møde den 8. Oktober 1904 havde meddelt, at han foruden de i Mødet den 29. Juni s. A. omtalte 300 Kr. yderlig havde modtaget 200 Kr. fra Assurancen i Anledning af Mundelstrupbranden, at en Del af disse Penge var anvendt til Indkøb af 2 Terriner med tilhørende Opøseskeer, 2 Kander, 72 Puncheglas og 72 Theskeer, og at der til disse Sagers Opbevaring vilde blive anskaffet et Skab, foruden at der ogsaa vilde blive anskaffet et Skab til Foreningens Bogsamling. Af Udskriften fremgik det altsaa, at Mandskabet ikke havde vedtaget denne Anvendelse af Pengene, men at det kun havde faaet Meddelelse om Anvendelsen. Taleren kunde ikke indrømme Rigtigheden af Formandens Betragtninger over de begaaede Fejl. Sluttelig anbefalede han Udvalgsflertallets Indstilling.

Formanden beklagede det Indgreb, der var blevet gjort i en privat Forenings Liv, men naar den ene Part havde begyndt Oplæsning af Udskriften, maatte den anden have Lov til at fortsætte.

Jakob Jensen vilde blive meget forbavset, hvis Byraadets Højre var kommet saa langt ned, at det ikke vilde være med til at misbillige det, der var sket fra Springborgs og Bøstrups Side. I Virkeligheden var det uhørt, at en Embedsmand, der skulde garantere, at alt gik rigtigt til, attesterede ganske urigtige Regninger. En saadan Sag kunde ikke gaa upaataalt hen, og Misbilligelsen burde være langt skarpere, end den blev foreslaet.

Udvalgets Flertals Indstilling vedtoges.

5. (J. Nr. 10⁶—1911). Sagen angaaende Besættelsen af **Posten som Underbrandinspektør.**

I Anledning af det af Hr. Harald Jensen i Mødet d. 28. Septbr. d. A. stillede Forslag forelaa følgende Skrivelser fra Brandkommissionen:

»Da Brandkommissionens Myndighed beror paa Lov Nr. 28 af 21. Marts 1873 og den i Medfør af sammes § 1 udarbejdede Vedtægt, hvis § 4 foreskriver, at Brandvæsenets Befalingsmænd alene med Undtagelse af Brandinspektøren udnævnes af Brandkommissionen, og da det stillede Forslag om at disse Befalingsmænd saavel som de Menige fremtidig ansættes og afskediges af Byraadet følgelig indeholder en Forandring i den gældende Vedtægt af 7/11 1873, maa Forslaget for at være bindende i Overensstemmelse med ovennævnte Lovs § 1 i Begyndelsen stadfæstes af Amtmanden, eventuelt i Overensstemmelse med samme §'s sidste Stykke forelægges for Justitsministeriet.

Imod denne paa Lov hvilende Ordning kan formentlig den kommunale Vedtægts § 36, der da ogsaa selv forudsætter, at bestaaende Love i alle Tilfælde skal respekteres, ikke komme i Betragtning.

Brandkommissionens Flertal maa for sit Vedkommende bestemt fraraade, at den foreslaaede Ændring i Brandvedtægten, forsaavidt den vedtages i Byraadet, stadfæstes af Amt eller Ministerium, da der intetsonhelst foreligger, der berettiger til at gøre en Indskrænkning i dens lovhjemlede og igennem en Aarrække praktiserede Myndighed.

A u g. G o l l.

Tiltrædes.

Aarhus, den 13. Oktober 1911.

M i k a e l J o h a n s e n. S p r i n g b o r g

Fra d'Hrr. Simonsen og Samuelson er derpaa hoslagte Skrivelse af 4. d. M. indløbet.

I denne Anledning skal Flertallet udtale følgende:

Flertallet finder ingen Anledning til at indlade sig paa nogen Diskussion om, hvorvidt Vedtægts § 4 endnu bestaar, da det maa anses for utvivlsomt, at dette Spørgsmaal ligesaavel som Spørgsmaal om Ændringer og Tilføjelser i Paragrafen, maa afgøres af de Myndigheder, under hvem Vedtægten ifølge Lov ²¹/₃ 1873 sorterer, altsaa Amt og Justitsministerium.

I Realiteten skal Flertallet blot fremhæve, at ligesom den afgaaede Underbrandinspektør ifølge Brandprotokollens Udvisende er ansat af Brandkommissionen den ²⁸/₁₀ 1896, saaledes er det formentlig indlysende, at der naar ved Lov er anordnet en Brandkommission, der ifølge Loven har den umiddelbare Styrelse af Brandvæsenet, er Meningen hermed selvfølgelig den, at denne Gren af den kommunale Administration fordrer en særlig Bestyrelse med særligt Kendskab til Brandvæsenets Forhold. Denne særlige Bestyrelse maa da mindst have samme Myndighed som Byraadsudvalgene, der ansætter Funktionærer ret langt op i Lønningsskalaen. At det ogsaa diciplinært ganske vil nedbryde Kommissionens Autoritet at fratage den Besættelsesretten for samtlige Befalingsmænd saavel som for de Menige er utvivlsomt.

Aug. Goll.

Mikael Johansen. Springborg.

Undertegnede Medlemmer af Brandkommissionen kan ikke tiltræde foranstaaende.

Iøvrigt skal vi blot bemærke, at den behørigt stadfæstede kommunale Vedtægts § 36 tidligere er bragt i Anvendelse ogsaa paa Brandvæsenets Omraade ganske paa samme Maade, som Harald Jensen foreslog i Byraadets Møde den 28. September 1911, uden at der hverken

af Byraadets Formand eller andre er rejst ringeste Tvivl om Lovligheden, idet vedlagte »For-
slag til Beslutning af Aarhus Byraad angaaende
Kommunens Funktionærers Ansættelsesmaade« af
Lønudvalget er fremsat i Byraadet og vedtaget
af dette. Det er en Selvfølge, at naar Byraa-
det i Henhold til nævnte Vedtægts § 36 har
Ret til at træffe særlig Beslutning om, at Brand-
assistenten skal ansættes af Byraadet, saa maa
Raadet have akkurat samme Ret med Hensyn
til Underbrandinspektøren og Brandkorpsets øv-
rige Funktionærer. Dette er en saa simpel og
ligefrem Sag, at det maa forbavse, nogen kan
rejse Indvending derimod.

Den 6. December 1911.

M. Simonsen. F. F. Samuelsen.

At Byraadet forbeholder sig Udnævnelses-
retten til et ny oprettet Emdede, der aldrig har
sorteret under Vedtægten, er et — et ganske
andet er at ophæve Brandkommissionens i Ved-
tægt hjemlede Udnævnelsesrettigheder. Det
første er ingen Ændring i Vedtægten og behøver
derfor ikke Amtets Approbation, det sidste er en
saadan Ændring og maa derfor approberes af
Amt eller Ministerium.

Den 7/12 1911.

Aug. Goll.

Mikael Johansen. Springborg.

Skrivelsen fra de Herrer Simonsen og Sa-
muelsen var saalydende:

»Vedtægten af 7. November 1873 om Aar-
hus Købstads Brandvæsen gælder for et værne-
pligtigt Brandkorps, men et saadant har Aarhus
ikke mere. Det faste og lønnede Brandkorps,
Byen nu har, er organiseret ganske anderledes
end det tidligere Brandkorps var, og virker un-

der ganske andre Forhold. Med andre Ord Vedtægtens Afdeling III, der omhandler Brandkorpsets Ordning og Tjenestepligt er faktisk sat ud af Kraft, da det vedtoges at gaa over fra værnepligtigt til fast og lønnet Brandkorps. De i denne Afdeling indeholdte Bestemmelser kunne paa intet Punkt anvendes under den nugældende Ordning. Dette forbyder ganske simpelt hen sig selv for de fleste Paragraffers Vedkommende, fordi de overhovedet — ogsaa efter Ordlyden — er ganske uanvendelige under de nuværende Forhold, og naar man indrømmer dette, syntes det at være ret søgt, naar man vil fastholde, at Vedtægtens Bestemmelser om de underordnede Befalingsmænd og Meniges Ansættelse af Brandkommissionen endnu skal gælde. Hvorfor skulde denne ene Bestemmelse og denne alene stadig være gældende, naar ellers samtlige Vedtægtens Bestemmelser om Brandkorpsets Ordning og Tjenestepligt er faldne bort. Det er vistnok vanskeligt at give nogen fornuftig Grund herfor.

De paagældendes Stilling i det værnepligtige Brandkorps var en ganske anden end under den nuværende Ordning. Den Gang var Stillingen et borgerligt Ombud, som man ikke kunde undslaa sig for at modtage, nu er Stillingen en Bestilling indenfor Kommunen, som besættes efter Ansøgning, dengang var Stillingen ulønnet, nu er den lønnet. Det drejede sig med andre Ord tidligere ikke saa meget om at ansætte Folk i de nævnte Stillinger som at udskrive dem dertil, idet Stillingerne — og det gjaldt saavel Stillingen som Menig som Stillingen som Underbefalingsmand — var Byrder, der paalagdes de paagældende. At dette Udskrivningsarbejde den-

gang var overladt til Brandkommissionen, kan saaledes med megen lidt Føje paaberaabes som Argument for, at Brandkommissionen nu skulde have den i sit Væsen herfra ganske forskellig Ret til at ansætte Befalingsmænd og Menige i Kommunens lønnede Brandkorps. Der er saaledes intet i Forholdets Natur, der taler for dette Synspunkt, der tværtimod synes at have alt imod sig. Man kan saaledes næppe komme til andet Resultat, end at det nævnte Kapitel i Vedtægten faktisk er sat ud af Kraft som ganske stridende mod de nye Forhold — dengang det værnepligtige Brandkorps afskaffedes. — Det havde muligt været det rigtigste, om der dengang i denne Anledning var vedtaget en Ændring til Vedtægten, men det daværende Byraad har vel næppe anset dette for nødvendigt, og Amtmanden har vel set paa Sagen paa samme Maade, ellers havde han vel næppe anerkendt Forandringen i Korpsets Ordning uden samtidig at forlange Vedtægten ændret

Men i hvert Fald maa Byraadets Vedtagelse af og Amtmandens Sanktion af den ny Ordning anses for enslydende med en Annulation af de hidtidige Bestemmelser om Brandkorpsets Ordning og Tjenestepligt, altsaa Vedtægtens Kap. III, og denne Annulation er saaledes gyldig vedtaget.

Det har da ogsaa stedse siden da været anset som en Selvfølge, at Vedtægtens Kapitel III og derunder ogsaa Bestemmelsen om Ansættelsen i Brandkorpset ikke længere er gældende. Byrådet har siden ansat og afskediget Underbrandinspektøren og andre Befalingsmænd, uden at hverken Brandkommissionen eller andre har anset dette for urigtigt, og i den kommunale Ved-

tægtens § 35 hedder det udtrykkeligt, at blandt andet Brandassistenten ansættes af Byraadet, og denne Bestemmelse er stadfæstet af Indenrigsministeriet til Trods for, at den, hvis Brandvedtægtens Kap. III stadig er gældende, vilde staa i bestemt Modstrid med dennes § 4, 3. Stk., hvorefter samtlige Befalingsmænd i Brandkorpset, undtagen Brandinspektøren, ansættes af Brandkommissionen. Den samme § nævner blandt disse Befalingsmænd udtrykkelig 8 Assisterter, der altsaa ansættes af Brandkommissionen, og den Omstændighed, at disse 8 Assisterter nu er reduceret til 1, kunde naturligvis ikke betage Kommissionen dens Ret til ansætte ham, hvis Vedtægtens nævnte Bestemmelse stadig var gældende. Saavel Byraadet som Brandkommissionen og Ministeriet har saaledes stadig gaaet ud fra, at Brandvedtægtens Kap. III ikke er gældende længere, og dette er som forannævnt sikkert ogsaa rigtigt. Vi skal i denne Forbindelse endnu henvise til, at efter Brandvedtægtens Kap. III er Brandinspektørens Løn 300 Rigsdaler aarlig, efter Kommunens nuværende Lønningsplan er den betydelig højere. Var Flertallets Opfattelse rigtig, maatte denne Forandring i Brandvedtægtens Bestemmelser være ugyldige som ikke vedtaget paa lovbefalet Maade, men denne Tanke er ganske sikkert — og meget forstaaeligt — aldrig falden nogen ind.

Men er Brandkorpsets Kap. III saaledes bortfalden og uden Betydning længere under de nugældende Forhold, maa Byraadet ogsaa være berettiget til at træffe den foreslaaede Vedtagelse, der dog maaske rettest bør vedtages ikke som en Ændring til Brandvedtægten, thi dennes herhenhørende Bestemmelser maa vi som foran-

nævnt betragte som bortfalden, men som en selvstændig Brandvedtægten uvedkommende Bestemmelse. Byraadets Ret hertil er formentlig fuldt ud hjemlet ved den kommunale Vedtægts § 36.

Men selv om man ogsaa mod al Rimelighed vil antage, at Bestemmelserne i Brandvedtægten Kap. III endnu formelt gælder, skønt de reelt ere uanvendelige, maa vi anse Byraadets Ret til at træffe den nævnte Bestemmelse som hjemlet ved den kommunale Vedtægts § 36, der jo med klare Ord giver Byraadet Ret til at træffe Bestemmelse om Ansættelsen af alle Kommunens Funktionærer, for saa vidt de bestaaende Love ikke indeholder andre Bestemmelser. Thi de bestaaende Love in casu Brandloven indeholder jo dog ingen Bestemmelse, der nægter Byraadet Ret til at ansætte Brandvæsnet's Funktionærer. En saadan Bestemmelse kan højst og kun under den forannævnte Antagelse findes i Brandvedtægten, og med Hensyn til modstridende Bestemmelser i »Vedtægter« tager § 36 jo ingen Reservation. Og skulde der saaledes være en Konflikt mellem den af Amtmanden stadfæstede Vedtægts forældede Bestemmelse og de tidssvarende Bestemmelser i den af Indenrigsministeriet senere stadfæstede Vedtægt, maa vi være af den Formening, at den førstnævnte Bestemmelse maa vige til Fordel for den sidste. Men forøvrigt ser vi — som forannævnt — i den Omstændighed, at en saadan Konflikt synes at være til Stede, saafremt Brandvedtægten Kap. III skal anses som gældende, et afgørende Bevis for, at dette ikke kan være rigtigt. Vi anser det for ganske udelukket, at Indenrigsministeriet vilde

stadfæste en Vedtægt, hvorved en saadan Konflikt skabes. .

Det er ubestridt, at saavel Brandinspektøren som Brandassistenten skal ansættes af Byraadet. Det vilde da tillige stride mod al sund Fornuft, at den Brandfunktionær, der staar mellem disse to Funktionærer, og naar han fungerer er Brandassistentens Overordnede, skulde ansættes af Brandkommissionen alene, uden at Byraadet havde nogen Indflydelse derpaa. En saadan Ordning har end ikke Brandinspektøren eller Brandkommissionen tænkt sig, hvilket bevises derved, at Kommissionen straks efter den afgaaede Underbrandinspektørs Afsked gjorde Indstilling til Byraadet i den Hensigt, at Raadet skulde ansætte en anden. Uden at der i den mellemliggende Tid er sket noget, der kan begrunde et andet Standpunkt, søger man nu at sætte Byraadet ud af Spillet, hvilket vi ikke kan være med til, men maa protestere imod.

Vi skulde tage meget fejl, om Brandkommissionen ikke har udnævnt en af Brandvæsenets Befalingsmænd til Vicebrandinspektør, en Stilling, der slet ikke nævnes eller hjemles i Vedtægten af 1873. Ogsaa dette turde vise, at Brandkommissionen har betragtet Vedtægten af 1873 som bortfalden, da det vel ikke tør forudsættes, at Brandkommissionen med Forsæt har sat sig ud over en gældende Vedtægt.

I Henhold til foranstaaende kan vi give det af Harald Jensen stillede Forslag vor Tilslutning.

Simonsen meddelte, at heller ikke om denne Sag havde Brandkommissionen holdt Møde, men at der var blevet vekslet forskellige Skrivelser mellem de to Grupper i Kommissionen, og at Resultatet var blevet de to Indstillinger, som laa

Byraadets Bord, og som han kunde henvise til. Hr. Samuelson og Taleren kunde ikke indse, at der kunde være noget til Hinder for, at Byraadet anvendte sin Myndighed ifølge den kommunale Vedtægts § 36 overfor Underbrandinspektørposten. Det forekom ham ganske mærkeligt, at nogen vilde paaberaabe sig Vedtægten af 1873, da Forholdene nu var ganske anderledes. Denne Vedtægt kunde ikke i noget Tilfælde være gældende mere, og den Opfattelse havde Byraadet da ogsaa knæsat for Brandassistentens Vedkommende. Det skulde være meget slemt Juristeri, om man kunde faa Vedtægten af 1873 til at gælde. Underbrandinspektøren og Brandassistenten var saa sideordnede, at de maatte behandles ens. Af Byraadets Forhandlinger syntes det at fremgaa, at man allerede i 1890 var klar over, at den gamle Vedtægt var ude af Verden. Der syntes altsaa intet at være til Hinder for at vedtage Hr. Harald Jensens Forslag, og Taleren skulde derfor paa Mindretallets Vegne anbefale dette til Vedtagelse.

Formanden hævdede, at Vedtægten af 1873 ikke var ophævet, selv om dens Forudsætninger paa visse Punkter var bristede, og at, selv om enkelte Bestemmelser i den ikke mere kunde anvendes, saa gjaldt det ikke for de andre. Gik man ud fra, at den gamle Vedtægt var ophævet, maatte man snarest have en ny. Hvis man derfor vedtog Hr. Harald Jensens Forslag, maatte det betragtes som en Ændring i Vedtægten og altsaa undgives Amtets og Justitsministeriets Stadfæstelse. Skulde alle Brandvæsenets Funktionærer ansættes af Byraadet, vilde man stille Brandkommissionen ganske anderledes end de andre Kommissioner og Udvalg. Brandassistentposten var en ny Stilling, der blev oprettet, og det var en

Misforstaaelse at tro, at der ikke derved var sket en lovlig Ændring i den bestaaende Vedtægt.

Jakob Jensen spurgte, hvorledes en enkelt Paragraf i Vedtægten kunde blive ved at bestaa, naar alle de andre var ude af Kraft. Brandvæsenet nu havde ikke Spor af Lighed med Brandvæsenet i 1873. Den forrige Underbrandinspektør var blevet valgt efter en Fremgangsmaade, der ikke var hjemlet i den gamle Vedtægt, og afskediget fornylig af Byraadet. Derved var der skabt Præcedens for, at Vedtægen af 1873 ikke gjaldt mere

Harald Jensen fremhævede det ejendommelige ved, at man fra Brandkommissionens Flertals Side søgte at give det Skin af, at der forelaa et Overgreb fra Byraadets Flertals Side, skønt det netop var Brandkommissionens Flertal, der havde begaaet et Overgreb endog af en saadan Art, at Sagen, der fra først af ikke var af større Betydning, var blevet til et Principsspørgsmaal, som Byraadets Flertal ikke kunde fravige. Der forelaa fra Brandkommissionen ganske almindelig Indstilling om at vælge en Mand, men da Byraadets Flertal tog en Beslutning, der ikke var Hr. Springborg og andre til Maade, idet de ønskede en Mand, man fra anden Side ikke vilde have, saa gravede man for at tvinge sin Villie igennem en gammel Vedtægt op, en Vedtægt som Praksis fuldstændig havde sat ud af Kraft, og den vilde man benytte til at slaa Flertallet i Hovedet og fratage det den Ret, det som Flertal havde. Man kunde i denne Sag gøre saa meget Juristeri, der gøres kunde, saa kunde Taleren dog forsikre, at Flertallet var enig i, at Sagen skulde føres igennem, og det fandt nok Magtmidlerne dertil. Talerens Forslag havde nu paa almindelig Maade

været til Erklæring hos Brandkommissionen, og han fordrede det nu sat under Afstemning i Henhold til de Standpunkter, Kommissionens Medlemmer havde taget. Mente Formanden saa, at man ved Vedtagelsen overskred gældende Love eller Vedtægter, kunde han benytte sig af sin Ret til at sætte Vedtagelsen ud af Kraft, og saa maatte højere vedkommende udtale sig. Byraadets Flertal skulde imidlertid nok finde Vej til at føre Sagen igennem.

Formanden spurgte, om Hr. Harald Jensens Forslag ikke skulde opfattes som en Ændring til Vedtægten af 1873, og altsaa saaledes at det ikke skulde undergives Amtets og Ministeriets Sanktion.

Harald Jensen udtalte, at han stillede sit Forslag i Henhold til § 36 i den kommunale Vedtægt som et selvstændigt Forslag.

Formanden oplæste § 36 i den kommunale Vedtægt og bemærkede dernæst, at han, hvis Forslaget blev vedtaget, og man fastholdt, at det ikke skulde betragtes som en Ændring til Vedtægten af 1873, vilde benytte sig af sin Ret ifølge Kommunallovens § 12.

Jakob Jensen spurgte, hvad Formanden vilde have gjort, hvis Byrådet havde valgt Kobbersmed Hansen, om Formanden da vilde have suspenderet Valget.

Formanden vilde have anset Kobbersmed Hansens Valg for gyldigt, men maatte vedblivende fastholde, at Valget rettelig skulde foretages af Brandkommissionen.

Mikael Johansen pointerede, at Hr. Harald Jensen kun talte om Magtmidlerne, men ikke om, hvor Retten var. Hvis det lykkedes at faa Vedtægten af 1873 begravet, vilde man komme

i Strid med alle Udvalg. Men maaske vilde man straffe Brandkommissionen, fordi den benyttede sig af sin Ret.

Jakob Jensen hævdede, at det Flertallet vilde, ikke var andet, end hvad Hr. Mikael Johansen tidligere havde været med til. Han erindrede saaledes, at Hr. Johansen, før han kom ind i Skoleudvalget, havde stillet Forslag om, at dette Udvalg ikke skulde have Lov til at besætte Pedelpladserne. Den Slags Rettigheder gjaldt kun, til Byraadet tog anden Beslutning.

Harald Jensen udtalte sin Glæde over, at Formanden vilde henholde sig til § 12; efter det var der ingen Grund til at behandle Sagen yderligere. Flertallet mente at have Retten paa sin Side, og at Brandkommissionen havde Uret. Saa vidt Taleren erindrede, havde ingen Borgmester i Danmark tidligere benyttet sig af sin Ret til at sætte en Byraadsbeslutning ud af Kraft, saa Aarhus blev altsaa ogsaa i den Henseende en Foregangsby.

Formanden mente, at den kongevalgte Borgmesters Ret ifølge § 12 adskillige Gange var blevet benyttet. Han havde haabet, at han skulde have tilendebragt sin Virksomhed som kongevalgt Borgmester uden at benytte § 12, men kunde nu kun udtale sin Glæde over, naar han endelig skulde til det, at det saa var paa Grundlag af en saadan Bagatel, som Hr. Harald Jensen og Taleren var enige om, at Sagen egentlig var.

Forhandlingsprotokollen fik følgende Tilførsel:

Formanden bemærkede, at han maatte anse det fremkomne Forslag som et Ændringsforslag til den under 7/11 73 stadfæstede Vedtægt for Aarhus Købstads Brandvæsen. Forslagsstilleren fastholdt, at han ønskede Forslaget betragtet som

et selvstændigt Forslag, der altsaa efter hans Opfattelse, naar det vedtoges, straks blev gældende med Hensyn til Ansættelsen af Brandvæsenets Funktionærer.

Forslaget vedtoges med 11 Stemmer mod 8.

I Henhold til Kommunallovens § 12 satte Formanden Beslutningen ud af Kraft som stridende mod Loven af 21. Marts 1873.

6. (J. Nr. 346—1911). Indstilling fra Slagtehusudvalget om at alle **Kreatur- og Hestemarkeder** fremtidig afholdes paa Kvægtorvet.

Simonsen oplyste, at Landboforeningen nu havde givet Tanken om Markedernes Flytning sin Tilslutning.

Mikael Johansen pegede paa, at der forelaa Henvendelse fra en Mængde næringsdrivende Borgere imod Markedet Flytning. Disse Borgere vilde han ikke være med til at gaa imod, navnlig fordi han ingen Grund saa dertil, og han vilde derfor anbefale at stemme imod Indstillingen.

Indstillingen vedtoges.

7. (J. Nr. 451—1911). Indstilling fra Udvalget for Byens Udvidelse og Bebyggelse om **Anskaffelse af nogle nye Matrikulskort** og Regler for disses Benyttelse.

Møller meddelte, at mange Kort var saa daarlige, at de ikke kunde benyttes, og at Udvalget derfor anbefalede at anskaffe ny i Stedet. Bekostningen vilde blive ca. 1000 Kr., der antagelig kunde afholdes af Kontoen for uforudsete Udgifter. Tillige indstillede Udvalget, at Kortene fremtidig ikke blev udlaant, men at de kunde benyttes paa bestemte Pladser, hvorfra de ikke maatte fjernes.

Indstillingen vedtoges.

8. (J. Nr. 436—1911). Andragende fra Slagtersvendenes Fagforening om **Forandring af Slagtehusets Lukketid.**

Simonsen oplyste, at Andragendet gik ud paa at faa Lukketiden fastsat til Kl. 6 i Stedet for som nu Kl. 7. Svendene mente, at den sene Lukketid var unødvendig, og at de ved en lille Indskrænkning af Slagtetiden vilde faa en haardt tiltrængt Indskrænkning af deres Arbejdstid. Udvalget kunde af Hensyn til Mestrene ikke fuldt ud tiltræde Svendenes Opfattelse, skønt det ansaa en Indskrænkning af Slagtetiden for ønskelig, men mente, at naar Lukketiden Mandag, Tirsdag, Onsdag og Lørdag blev fastsat til Kl. 6 og Torsdag og Fredag til Kl. 7, vilde der være truffet en Ordning, der ikke kunde gribe generende ind i Mestrenes Interesser. Udvalget mente det dog heldigst, om Mestrenes og Svendenes Organisationer kunde enes om Reformen, der kun vedrørte Byslagtningen og ikke Slagtningen til Eksport. Hvis Byraadet var af samme Mening, skulde Udvalget gerne tage Initiativet til at faa en saadan Forhandling i Gang.

Slagtehusudvalget bemyndigedes til efter eventuel opnaaet Enighed med Organisationerne at iværksætte den foreslaaede Forandring med Hensyn til Slagtehusets Lukketid.

9. (J. Nr. 407—1911). Andragende om Eftergivelse af Kommunens Andel i **Forlystelsesskatten** for Bazaren i »Skansen« den 5. November d. A.

Formanden meddelte, at Budgetudvalgets Flertal ikke kunde anbefale Andragendet, navnlig fordi det vilde være vanskeligt at afgøre, hvilke velgørende Bazarer og lignende, der skulde fritages.

Simonsen troede, Byraadet konsekvent burde holde paa, at Kommunen i alle Tilfælde

skulde have den Del af Forlystelsesskatten, der tilfaldt den. Loven om Forlystelsesskatten vilde berøve Hjælpekassen ret store Beløb, antagelig mellem 12000 Kr. og 15000 Kr. aarlig, og disse Penge maatte der selvfølgelig skaffes Erstatning for.

Andragendet kunde ikke bevilges.

10. (J. Nr. 1³⁵—1911). Andragende fra Slagter Zieglers Arvinger om Approbation paa **Udstykningsplan** for Matr. Nr. 1504 a af Bygrundene.

Mousten foreslog Andragendet henvist til Udvalget for Byens Udvidelse og Bebyggelse. Det vilde nemlig være ønskeligt, om det kunde opnaas, at Tordenskjoldsgade blev ført igennem.

Henvistes til Udvalget for Byens Udvidelse og Bebyggelse.

11. (J. Nr. 1^{37, 38} og ³⁹—1911). 3 **Udstykningsandra-**
gender anbefaledes.

12. (J. Nr. 441—1911). Andradende fra Forskønnelsesforeningen om Tilladelse til at lade foretage en **Beplantning m. v. af den aabne Plads ved Tangen.**

Bevilgedes overensstemmende med Indstilling fra Udvalget for Byens Udvidelse og Bebyggelse paa Vilkaar, at Skomager Jensen afgiver Deklaration om, at Tilladelsen til Anbringelse af Vinduerne i hans Gavl er udelukket fra Hævdserhvervelse, samt at den Forbedring, der tilføres hans Ejendom, i Tilfælde af Ekspropriation ikke kommer i Betragtning som en Forøgelse af Ejendommens Værdi.

13. (J. Nr. 3- 1911). Indstillinger om **Efterbevilling af Overskridelser** i Markvæsenets Regnskab og Regnskabet for den offentlige Renovation for 1910 —11. — 2. Behandling.

Efterbevilling meddeltes.

